

» II. An illatis cadaveribus privare ab hæredibus ad aliquam tertiam ecclesiam per modum depositi, Regularibus convenire, & congregari debeant in dicta tertiam ecclesiam, aut in parochiali, ad effectum illa associandi ad ecclesiam, ubi sunt tumulanda?

» III. An cadavera sepelienda in ecclesiis Regularium, antequam ad eorum ecclesiam deferantur, debeant prius adportari ad parochialem, & in ea permanere per aliquod tempus?

» IV. An Regulares possint cogi ad associanda cadavera in eorum ecclesiis tumulanda? An vero possint expectare in dictis propriis eorum ecclesiis? Et an in casu, quo Regulares non accedant ad associandum dicta cadavera, amittere debeant intortitia, uti Parochus præterit?

» V. An parochus teneatur associare cadavera in ecclesiis Regularium sepelienda usque ad Januas ejusdem ecclesie, etiam ipsis Regularibus non associantibus? Et an Parochus associanti liceat ingredi ecclesias Regularium cum stola, & cruce?

» VI. An si Parochus requisitus intervenire recuset funeralibus defunctorum in ecclesiis Regularium sepeliendorum, possint hæredes, immo & ipsi Regulares, asportare cadavera ad ecclesiam sepulturae electæ, Parochus non interveniente, ac prædicti Regulares eadem cadavera sepulturae tradere? Et an Parochus in funeralibus defunctorum defunctorum majorem elemosynam solito præterdere possit?

» Ad primum; Sac. Congreg. respondit quoad tempus humationis cadaverum servandam esse synodum, & in reliquis, petita, & etiam non obtemperata, posse cadavera deponi arbitrio hæredum in qualibet ecclesia usque ad tempus illa processionaliter deferendi ad ecclesiam sepulturae.

» Ad secundum; Sacra Congregatio inhærendo aliis decretis respondit: Regulares debere congregari in illa ecclesia tertia, ubi cadaver fuit depositum, ut supra.

» Ad tertium; Sacra Congregatio, respondit Negative.

» Ad quartum; Sacra Congregatio respondit; Regulares non posse cogi ad exendum à propriis ecclesiis ad effectum associandi cadavera in eisdem sepelienda, sed sufficere, quod illa expectent ad januas, quo vero ad intortitia, remisit causam ad Judices suos.

» Ad quintum; Sacra Congregatio respondit, Parochum teneri associare cadavera in ecclesiis Regularium sepelienda; Quo vero ad ingressum Parochi cum stola, & cruce distulit resolutionem; *Eam videas inferius* num. 31.

» Ad sextum; Sac. Congreg. respondit, vocato Parochus, & ipso renuente intervenire, vel alterum mittere; tunc Regularibus licere absque Parochus deferre cadavera in eorum ecclesiis sepelienda; quo vero ad emolumenta per Parochum prætensa, nihil dandum ultra solitum. Et id denuo declaravit, & servari mandavit. Hac die 13. Julii 1675.

» Item referuntur alia decreta ejusdem Sacre Congr. Rituum in una Vaden. ad dubia eidem proposita die 2. Augusti 1608. ut sequitur: Præteritibus Parochis, seu Mansionariis ecclesie cathedralis civitatis Vaden. in associatione defunctorum, qui sepulturam sibi eligunt, sive alio quovis modo in Ecclesia Regularium sunt tumulandi; ab eorumdem hæredibus, una cum proprio Parochus defuncti, omnes esse invitandos Ecclesias Regularium ingredi cum stola, & cruce, ibique hæc functiones, & officium circa cadaver peragere; nec insuper pinguiorem elemosynam pro associandis, seu tumulandis forensium, seu exteriorum cadaveribus in ecclesiis prædictis Regularium, quam à civibus, possent exigere, si in ipsis Parochialibus sepeliuntur? Deducta coram Reverendissimo Episcopo Vadens. controversia, ab eo post quamplurimas comparationes pro declaratione ad Sacram Rituum Congregationem remissa; Exinde Eminentissimo, & Reverendissimo Domino Cardinali de Nori, commissa, &

» ab eodem propositis infrascriptis dubiis videlicet:

» I. An in associatione cadaverum ad ecclesiam Regularium sint vocandi omnes Mansionarii præter Parochum?

» II. An Parochus ingredi possit ecclesiam Regularium cum stola, & cruce, ibique officium, & functiones peragere?

» III. An liceat Parochus exigere majorem elemosynam ab exteris tumulandis in ecclesiis Regularium, quam à civibus?

» Sac. eadem Rit. Congreg. utraque parte tam in voce, quam in scriptis, prius audita, Negative in omnibus respondit, & ita declaravit, & servari mandavit die 2. Augusti 1698.

Item adducuntur Decreta Sacre Congregationis Concilii in una Novariens. Funerum 15. Marti 1704. edita pro causa inter Parochos, & PP. Reformatos oppidi Varalli ejusdem diocesis Novariensis, in qua propositis dubiis sequentibus, nempe:

» I. An cadavera impuberum oppidi Varalli debeant ex aliqua speciali consuetudine sepeliri in sepultura designata existente in ecclesia parochiali, vel potius licitum sit parentibus, tam ante, quam post mortem illorum, pro eis sepulturam eligere, eaque tumulari facere in proprio sepulcro majorem in ecclesia PP. Reformatorum existente? & quatenus affirmative quoad secundam partem.

» II. An dicta cadavera deferri possint ad dictum sepulcrum majorem absque associatione Parochorum, & Cleri secularis, post eorum monitionem ad interveniendum funerali, & recusantium?

» III. An parochis intervenientibus, sive associatis, sive non ab aliis Canonicis ejusdem parochie, distribui debeat candelæ major illa, quæ datur Superiori Regularium associato ab illis Fratrum?

» IV. An dicta cadavera deferri valeant ad ecclesiam in quacumque hora diei, an de nocte absque expressa licentia Ordinarii?

» V. An Parochi sub aliqua, & quacumque præensione possint differre, vel impedire, ne tempore debito cadavera ad sepeliendum deferantur, & quatenus Negative?

» VI. An Parochis impediuntibus licitum sit hæredibus post expectatum triduum à morte defuncti ducere funus, etiam de nocte ad ecclesiam, in qua cadaver est sepeliendum?

» VII. An Parochi cogere possint hæredes ad peragendum in ecclesia parochiali omnes functiones missæ solemnis, accensis luminibus in singulis altaribus anniversariorum, quæ fiunt in ecclesia Reformatorum occasione funeralium?

» VIII. An dicti Parochi possint cogere hæredes, ut celebrare faciant missas pro defuncto singulis Sacerdotibus secularibus funus associantibus?

» IX. An in prætensa associatione cadaverum sint per hæredem defuncti in æquali numero convocandi tot Sacerdotes seculares, quot convocantur Fratres Reformati?

» X. An in casu, de quo agitur, Episcopus Novariens. habuerit jurisdictionem in supradictos Fratres Reformatos prætenso delinquentes extra claustra, seu turbantes Jura parochorum?

» XI. An interdictum de quo agitur, sustinetur in casu? Die 15. Marti 1704. respondit prout infra.

» Ad I. Negative quoad primam partem; Affirmative quoad secundam.

» Ad II. Affirmative.

» Ad III. Negative.

» Ad IV. Affirmative de die, de nocte Negative, nisi de licentia Ordinarii.

» Ad V. Negative.

» Ad VI. Affirmative, præterquam de nocte ut supra.

» Ad reliqua dubia Negative sigillatim responsum fuit.

Parochis pro associandis, & tumulandis cadaveribus eorum, qui repentina, vel violenta morte decedunt,

non licet exigere majorem Quartam, seu majus emolumentum eo quod exigi, seu præstari solet ab eo, qui testamentum condidit. Sacra Cong. Concil. 24. Augusti. 1699. libi 6. Decretal. fol. 283.

Item nec licet parochis exigere majorem Quartam seu majorem elemosynam ab exteris tumulandis in ecclesiis Regularium, quam à civibus, ut respondit Sac. Congreg. Rit. in Valens. 2. Aug. 1689. in respons. ad 3. ut patet supra n. 31.

Pro exactione Quartæ funeralis non graatur hæres, sed lis agitur inter parochum, & ecclesiam tumulandam. Sac. Congr. Episcop. & Regul. in una Civitatis Caselli. 14. April. 1615. Nicol. lucubr. civil. lib. 4. tit. de Interdict. num. 26. limit. 10. ubi decretum Sac. Cong. Conc. refert Monacell. tom. 2. tit. 14. formul. 1. n. 14.

Quarta funeralis solvitur in quantitate juxta consuetudinem regionis, & locorum solita, & præscripta. Sac. Congr. Concil. in Eberdunens. 21. Jul. 1659. in respons. ad 12. & in Mantuana 18. Jun. 1699. apud Monacell. loc. cit. n. 14.

Confraternitates, quæ habent Jus sepulturae, debent sepelire sine præjudicio Quartæ funeralis, aliorumque emolumentorum, quæ spectant ad capitulum, vel parochum. Sac. Congr. Episcop. in una Anconitana 19. Decemb. 1608. apud Nicol. in Floscul. verb. Confraternitas n. 22. & apud Piton. Const. ad Parochos n. 290.

Quarta funeralis pro sepultura educandarum, ac mulierum secularium in monasteriis monialium decedentium, cui debeat? Vide verb. Moniales art. 1. à n. 61. ad 63.

Alia ad rem. Vide verb. Parochus art. 3. & verb. Sepultura.

Aditio ex Auctore.

* Addenda sunt ad rem sequentia decreta, quod attemptata consuetudine diocesis debeat Episcopo Quartam decimarum, tum funeralium: " in Angionens. Cathedrali, Decimarum, & Quartæ funeralis, propositis sequentibus dubiis. I. An Episcopo debeat cathedra-ticum in casu &c. II. An eidem debeat Quartæ decimarum in casu &c. III. An eidem debeat Quartæ funeralium in casu &c. Sac. Congr. Concil. 30. Januarii. 1723. Respondit: Ad primum, secundum, & tertium Affirmative. Sic apud Thesaurum Resolution. 7. in d. Anglon.

In Cassanens. Quartæ decimarum proposito dubio: " An Clerus ecclesie Parochialis Maratheæ continuare debebat in annua præstatione modiorum, seu tumulorum 50. frumenti pro quarta decimarum debita Episcopo in casu &c. Sac. Congr. Concil. die 27. Septembris. 1738. Respondit, Affirmative. Et reposita causa in eadem sessione. Quartæ decimarum sub dubiis: I. An sit standum, vel recedendum à decisio in casu? II. An Episcopus Cassanensis pro Quartæ decimarum teneatur contribuere expensis, ac sumptibus litis motæ per communitatem Maratheæ super exactione ipsarum decimarum in casu &c. Sac. Congr. Concil. die 4. Julii 1739. Respondit: Ad primum in decisio, & amplius. Ad secundum Negative. Sic apud Thesaurum resolut. dictor. annorum? "

Extra Italiam, Insulasque adjacentes, ad quas vires suas haud porrexit institutio S. M. Benedicti XIII. incip. Romanus Pontifex: de qua Auctor num. 24. servatur quoad solutionem quartæ funeralis à Regularibus faciendam Concilium Tridentinum sess. 25. cap. 13. de Reform. demandans, ut Regulares non aliter sint exempti à solutione quartæ funeralis, quam si per quadraginta annos ante ipsum Concilium eam non solverint. Vide ultra allegatos ab Auctore num. 23. Rotam in Vilnens. quartæ funeralis 6. Junii 1749. §. 2. & 24. Januarii 1750. §. 2. coram Rev. P. D. Canilliac Decano.

Questionis autem est, utrum ad Regulares, an ad parochos spectet probare, quod ipsi Regulares per quadraginta annos ante Tridentinum Concilium quartam funerariam haud solverint. Spectare ad parochos, resoluit Sac. Congr. Concilii Interpres in una Minorum Obtervatio Polonia 14. Novemb. 2682. & allegata hac Resolutione Ferrar. Biblioth. Tom. VIII.

solutione firmant Matthæucc. in suo officiali Curie ecclesiasticæ. cap. 42. num. 9. Rota in Calaguritana quartæ funeralis 2. Julii 1728. §. 8. coram bon. mem. Ratt. inter impressas decis. 214. num. 5. in d. Vilnens. quartæ funeralis 6. Junii 1749. §. 11. & 23. Januarii 1750. §. 17. cor. R. P. D. Canilliac Decano.

Difert ecclesia cathedralis ab aliis ecclesiis quoad acquirendam præscriptionem exemptionem à solutione quartæ funeralis; cathedralis enim ecclesia quadragenaria acquirat exemptionem à solutione quartæ funeralis; ceteræ vero ecclesie indigent immemorabili, vel centenaria ad hanc acquirendam exemptionem; Rota in Barchinonens. furium parochialium super quarta, & oblationibus 9. Julii 1732. §. 4. coram clar. mem. Aldrovand.

Quoad quantitatem quartæ funeralis standum consuetudini, ut innuit Auctor num. 2. At notabile est, quod si ea prætendatur infra medietatem, sufficit præscriptio decem annorum; si autem ultra medietatem prætendatur, necessaria est præscriptio quadraginta annorum. Rota in Florentina quartæ funeralis 6. Martii 1711. fere per tot. coram bon. mem. Cafarell.

Reliquum est, ut notetur, quartam funerariam peti haud posse ab hæredibus defuncti, sed ab ecclesia ubi ille tumulatur. Rot. in Calaguritana quartæ funeralis super bono jure 2. Julii 1628. §. 5. coram bon. mem. Ratt. inter impressas decis. 214. n. 1. & 3.

QUATUOR TEMPORA.

SUMMARIUM.

- 1. Jejunium Quatuor temporum à quibus institutum.
- 2. Assignatur mysterium, & causa, cur in unoquoque istorum Temporum fuerint instituti tres dies jejunii.
- 3. Primum Jejunium Quatuor Temporum celebratur in prima hebdomada Quadragesimæ. Secundum in hebdomada Pentecostes. Tertium in mense Septembris post Exaltationem Sanctæ Crucis. Quartum in mense Decembris ultima hebdomada completa ante Vigiliam Nativitatis.
- 4. Dantur ad id quatuor versus Glossæ.
- 5. Dantur ad id facillor vulgaris versus.
- 6. Et adhuc dantur alii duo versus.

JEJUNIUM Quatuor Temporum, id est Veris, Æstatis, Autumni, & Hyemis, quamvis multi per text. in cap. Jejunium 1. dist. 85. existiment institutum fuisse à S. Callisto Papa, & Martyre, qui creatus fuit Summus Pontifex die 2. Septembris. anni 221. Baronius tamen, & Spondanus ad ann. Domini 57. num. 62. ad ann. 226. n. 1. Auctoritate SS. Patrum, & antiquorum Scriptorum tenent, Jejunium Quatuor Temporum institutum fuisse ab Apostolis, ex quo jam observaretur à fidelibus primo, & secundo seculo ecclesie, & sic plusquam ducentis annis ante S. Callixtum Papam, & Martyrem, qui tamen hujus obligationis jejunandi dictis temporibus admonuit aliquos populos, qui illud negligebant; ut notant dicti Baronius, & Spondanus locis citatis, & sequitur Clericatus nelle suo spighe raccolte verb. Quattro tempi num. 500. & alii plures, & concordat lectio 4. in festo ipsius S. Callixti die 14. Octobris, ibi: Constituit Quatuor anni Tempora, quibus jejunium ex Apostolica traditione acceptam, ab omnibus servaretur, ubi nota ly ex apostolica traditione, & ly ab omnibus servaretur.

Mysterium autem, & causa, cur in unoquoque istorum Temporum fuerint instituti tres dies jejunii est, quia sicut Dominus in lege veteri præcipiebat, ut suæ Divinæ Majestati in recognitionem sui supremi domini offerrentur omnium primitiæ, ut Exod. 13. & alibi, ita in Lege nova, seu Evangelica, ut renovaretur talis cognitio, seu confessio supremi domini Dei super omnia nostra, statuerunt Sancti Apostoli, ut Christianifideles jejunarent in unoquoque Quatuor temporum, Veris, scilicet, Æstatis, Autumni, & Hyemis tribus diebus, id est, die Mercurii, Veneris, & Saturni, Cum enim omnia

nia simul duodecim sint jejunia, correspondent duodecim mensibus anni, symbolizantque, quod omni mense offerimus Divinæ Majestati primam diem, tamquam primitiam totius illius mensis, & anni, sicque talibus jejuniis recognoscimus, & confitemur Deum ipsum tamquam absolutum Supremum Dominum nostrum. Unde doctissimus Carolus Magri in suo Hierolexico verb. Jejunium sic expresse habet: "Jejunium Quatuor Temporum tamquam primitias (Apostoli) instituentes, in quibus duodecim dies tamquam primitia duodecim mensium observantur; sic etiam tenet Clericatus loc. cit. num. 501. & alii: Et concordat cap. Jejunium i. dist. 76. ibi: Ut sicut annus per Quatuor volvit tempora, sic & nos quatenus solemne agamus jejunium per anni quatuor tempora. Quamvis tamen in hispo cap. Jejunium dicitur, quod tale jejunium prius celebratur solum ter in anno, ibi: Jejunium, quod ter in anno apud nos celebrare didicisti, convenientius nunc per quatuor tempora fieri decernimus."

Primum jejunium Quatuor Temporum celebratur in prima hebdomada Quadragesimæ. Secundum, in hebdomada Pentecostes. Tertium, in mense Septembris post Exaltationem Sanctæ Crucis. Quartum, in mense Decembris ultima hebdomada completa ante Vigiliam Nativitatis: cap. Constituimus 2. cap. De jejunio 3. & cap. Statuimus 4. dist. 76. in quo ultimo cap. sic expresse habetur: "Statuimus etiam, ut jejunium Quatuor Temporum hoc ordine celebratur: Primum, in initio Quadragesimæ. Secundum, in hebdomada Pentecostes. Tertium vero in Septembris. Quartum, in Decembris more solito fiat. Unde Glossa in cit. cap. de Jejunio 3. dist. 79. n. verbi. In Decembris habet hos versus."

Prima Quadragesimæ servet jejunia Veris.
Pneumatis hebdomada certare secunda jubet.
Tertia Septembris cultum fert Mercuris istum.
Sabbata jejunent vigilem præcuncta Christum.

Et facilior vulgaris versus indicat talia Tempora his verbis.

Post Cen, & post Pen, post Cru, & Lu.
Post Cen, id est, prima hebdomada post Cineres. Post Pen, id est, post festum Pentecostes. Post Cru id est, festum Exaltationis Sanctæ Crucis in mense Septembris. Post Lu, id est, post festum Sanctæ Lucie in mense Decembris.

Et circa hæc Quatuor anni Tempora dantur etiam sequentes versus, quos refert Ursaya in miscellaneo sacro, & profano primo lit. Q. num. 8.

Dat Clemens hyemem, dat Petrus Ver. Cathedratus,
Æstuat Urbanus, autumnat Bartholomæus.

(Vid. leg. 13. tit. 5. §. iii. 23. p. 1.)

QUESTUARE, QUESTUARI, SEU QUESTORES.

SUMMARIUM.

- 1. **Q**uestuari, seu Questores eleemosynarum non sunt admittendi, nisi habeant licentiam Diocesani, vel Papa.
- 2. **T**alis licentia concedi non potest à Principibus, vel Magistratibus secularibus, sed obtinenda est à Papa, vel Episcopo, quid exigi pro simili licentia: an sint permissenda, & quales: quibus vestibus utantur, & quibus locis an sint puniendi, & à quo, atque quomodo per eos eleemosyna recollenda distribuatur, ad n. 10.
- 3. **Q**uis assignari potest pro eleemosynis colligendis, aliisque piis operibus: quomodo Regulares eas debeant petere, variæ Constitutiones S. C. an Mendicantes teneantur licentiam ad quaerendum obtinere, ubi petere: an per alios possint, ad n. 24.
- 4. **A**n Regulares retinere valeant partem eleemosynarum;

num locare quaestuationem, & per quos est facienda, dum sit quaestatio monialium in monasteriis, ad n. 26.

27. **A**dditio nova, & ex aliena manu, ad n. 29.

Questuari, seu Questores eleemosynarum non sunt admittendi, nisi habeant licentiam Diocesani, vel Papa. Concil. Lateranens. IV. cap. 62. Cum ex eo 14. de Penit. & remissionibus, Clementin. Abusionibus 2. de penitentis, & remissionibus.

Unde licentia concedi non potest à Principibus, vel Magistratibus secularibus, sed obtinenda est à Papa, vel Episcopo. Clement. Abusionibus 2. de penitentis, & remissionibus, & declaravit Sacra Congregat. Concil. in Regen. 9. Januar. 1582. & in Aversana 22. Febr. 1610. Et pro licentia quaerendi pro locis piis juxta solitum exigi solum possunt oboli quinque ad mercedem Notarii. Sac. Cong. Episc. in una civit. Castellæ 14. Apr. 1615.

Questores eleemosynarum non debent permitti ab Episcopis prædicare. Concil. Trident. sess. 5. de reform. cap. 2. Questores, qui Indulgentias publicant, & eleemosynas colligunt, debent omnino aboleri, & prohiberi. Concil. Trident. sess. 21. de reform. cap. 9.

Questores eleemosynarum nihil possunt populis proponere præter id, quod in literis, seu licentiis continetur. Concil. Lateran. IV. cap. 62. cap. Cum ex eo 14. de penit. & remissionibus, Clement. Abusionibus 2. de penitentis, & remissionibus.

Questores eleemosynarum non possunt gestare habitum falsæ Religionis, neque versari in tabernis, & eleemosynas indecentibus. Concil. Lateran. IV. cap. 62. cap. Cum ex eo 14. de penit. & remissionibus.

Questores eleemosynarum sub falso nomine Crucisignatorum, si sunt Laici excommunicantur, si Clerici suspenduntur ab Officiis, & Beneficiis, cap. Tuatum 11. de privilegiis.

Questores contra præmissa, & alia delinquentes puniri debent per Episcopos, non obstantibus privilegiis. Clementin. Abusionibus 2. de penit. & remissionibus. §. Questores, & sæpe declaravit Sac. Cong. Episcop. & signanter in Spoletana 16. Septemb. 1596. 18. Decembris 1600. & 3. Decembris 1601. in Lancianens. 5. Februar. 1602. & 5. Mart. ejusdem anni, & in Pistoriens. 7. Jun. 1605.

Eleemosynæ repetite penes Questuarios delinquentes, si dari non possint eidem loco, cujus contemplatione fuerunt factæ, distribuendæ sunt monasteriis Monialium, quæ magis egent. Sac. Cong. Episc. in Baren. 20. August. 1596. in Urbinat. 4. Septembr. ejusdem anni, in Vintimiliens. 3. Jun. 1597. in Aquens. 13. Jul. 1605.

Questores eleemosynarum in statu ecclesiastico deputari possunt à Ministris confraternitatis Confalonis pro colligendis eleemosynis ad redimendos captivos ejusdem status. Sixtus V. constit. 38. incip. Cum benigna.

Questuare nullus potest pro eleemosynis S. Antonii de Vienna sine licentia Generalis, vel Capituli Religionis S. Antonii sub pœna excommunicationis Papæ reservatæ. Clem. VII. constit. 2. incip. Rationi: Nec Patentati, seu Commissarii talis Abbatis Generalis S. Antonii Viennensis possunt questuare, sine licentia in scriptis Ordinarii loci, non obstantibus eorum privilegiis. Sac. Congreg. Concil. in Theanenr. 30. April. 1678. in qua utraque parte informante censuit, non posse à prædictis Commissariis questuari, nisi ad formam Sacri Concilii Tridentini cap. 9. sess. 21. de reform. & Bullæ Gregorianæ incip. Romanorum: & iterum in Cajacenr. 28. August. 1683. in qua censuit danda, & servanda esse decreta edita in dicta Theanenr. Et si ipsi Commissarii questuantes circa id committant excessus, & falsitates, seu quomodocumque delinquant, debent ab Episcopis carcerari, eorumque pecuniæ, scripturæ, resque aliæ sequestrari. Sac. Congregat. Episcop. in Regienr. 15. Jun. 1613.

Confraternitates, & aliis locis piis, quæ hospitalitatem actu non exercent, non est regulare danda licentia quaerandi. Vide verb. Eleemosyna num. 41.

Ordinarij prohibere non possunt Regularibus, ne quest-

questuent ante confraternitates, nisi probetur consuetudo in individuo. Vide ibidem n. 42.

17. **R**eligiosi Mendicantes possunt eleemosynas ostiatim quaerere, nec prohiberi possunt fideles, ne eas ipsi conferant; Unde si aliqui Ordinariorum, vel alii impediunt per vim, vel dolum, aut consulant, ne eleemosynæ dentur Regularibus Mendicantibus, tunc ipso facto Excommunicationem incurrunt. Vide d. verb. Eleemosyna num. 32.

18. **N**on possunt tamen questuare extra districtus conventos, & assignatos propriis conventibus. Ibidem numer. 33.

19. **E**t sic novissime statuit iterum Sacra Congreg. Episcop. in Laudens. quaestuationis in causa vertente inter PP. Minores de Observantia loci Sancti Columbani, & PP. Reformatos loci Codunei ejusdem diocesis, ubi quaerebatur, an PP. Reformati possent questuare in illis locis, in quibus questuare solent PP. Observantes, tam respectu vini, quàm ad orum comestibilibus; & an possint habere privatum hospitium in illis civitatibus, & oppidis, in quibus moram facere possunt in conventibus PP. Observantium. Unde die 5. Sept. 1710. propositis in Sacra Congregatione Episcoporum & Regul. Ponente Card. de Abdua tribus sequentibus dubiis, resoluta fuerunt ut infra.

I. **A**n liceat PP. Reformatis loci Codunii questuare in loco S. Columbani, ejusque districtu?

II. **A**n liceat ejusdem PP. Reformatis habere hospitium proprium in dicto loco S. Columbani, seu potius debeant hospitari in Conventu Minorum Observantium Sancti Francisci sito in dicto loco S. Columbani?

III. **A**n, & in quas penas dicti PP. Reformati inciderint ob aperitionem præteriti oratorii publici in dicto loco S. Columbani absque licentia Ordinarii?

Ad I. **R**esponsum fuit negative præterquam quoad quaestuationem vini tantum tempore vindemiarum, & semel post pascha juxta solitum.

Ad II. **N**egative, quoad primam partem; Affirmative quoad secundam.

Ad III. **R**emaneant suspensi ab officio, donec veniam petierint ab Episcopo, à quo benigne recipiantur.

20. **S**ic refert D. Ursaya tom. 8. part. 1. discept. 40. ubi per tot. multa habet ad rem.

Item sic novissime iterum statuit: "Eadem Sac. Congreg. Episcop. & Regular. in Vintimiliens. Quaestuationis in causa PP. Cappuccinorum cum PP. Reformatis." Vide dict. verb. Eleemosyna n. 34.

21. **R**egulares vere Mendicantes non tenentur petere licentiam ab Ordinario, in cujus diocesi situm est eorum monasterium. Vide ibid. n. 35.

22. **N**ec tenentur Regulares vere Mendicantes ostendere Ordinariis licentiam suorum superiorum, dum eleemosynas quaerunt in locis, ubi existunt Conventus, sed solum si eas velint colligere extra ipsa. Vide ibid. n. 36.

23. **S**i autem extra diocesim, in qua erecti sunt conventus, quaerere voluerint, debent obtinere consensum ab Ordinario illius diocesis. Vide ibid. num. 37.

24. **F**rattes Mendicantes quaerere nequeunt per alios, quàm per sui Ordinis Religiosos, vel Oblatos. Vide ibid. n. 38.

25. **Q**uestores Regulares non possunt retinere sibi partem eleemosynæ, sed totam deferre, & consignare debent Monasterio. Concil. Trevirense cap. 12. Nec Su-

piores locales possunt quaestuationes locare suis Oblatis, seu Conversis, & sic facientes graviter peccant, & tenentur ad restitutionem, quia sic tamquam fidei pauperes avaritiæ student, & injuste auferunt eleemosynas aliis pauperibus vere indigentibus, & Regularibus ex sola mendicitate viventibus. Vid. dict. verb. Eleemosyna num. 25. Et tales superflue quaestiones impediunt, & prohiberi possunt ab Ordinario, & contrafacientes cohereri. Gemmens. Prax. cap. 57. num. 11. Donat. Prax. t. 1. tract. 13. quest. 33. n. 11. Monacell. tom. 1. tit. 1. formul. 6. num. 8. Matthæus. cap. 43. Officialis quoad Questus num. 8. & alii.

26. **Q**uestuatio pro monasteriis Monialium indigentium non est facienda per mulieres Conversas, etiam non professas, sed per Deputatos ab Ordinariis locorum, ut ad tollenda pericula violandæ honestatis statuit expresse Gregorius VIII. constituit. incip. Deo sacriss: & recte observant Tambur. de jure Abbatissar. disp. 18. quest. 2. num. 4. Monacell. tom. 1. tit. 6. formul. 6. n. 4. & alii.

27. **G**ræci quantumvis exhibentes testimoniales de adhesionem suam Romanæ Ecclesiæ, adhuc tamen ex decreto Innocentii XI. prohibentur questuare, & facultatem ea de re obtentam à quocumque, vel ab ipsa pariter Congregatione jubentur Episcopi ad se recipere, & ad eandem Congregationem de Propaganda Fide transmittere. Insuper Clemens XII. in suo Brevis mandavit, pecuniam ita à Græcis collectam, & alicubi depositam sequerari ab Episcopo, ad eandem Congregationem transmitti. Instit. Eccles. 75. §. 1.

28. **Q**uomodo in quaestuatione se gerere debeant Religiosi Mendicantes, tradit Vanespen. jure eccler. univ. part. 1. tit. 29. cap. 4. fer. per tot. ubi num. 43. ita concludit: "Denique (ait) in hac quaestuatione se ita exhibere debent, ut suo modesto, & religioso agendi modo ab otioso illo quaestorum hominum genere à Concilio Tridentino. aboleri se plane distinguant, non minus, aut fraudibus inducant fideles ad eleemosynas, non petant tamquam debitum, aut solitum, neque nulla arte, etiam prætextu dicendi alias orationes, aut lucrandi certas indulgentias, aut aliter extorqueant pecunias, aut alia bona, sed simpliciter, pie, & modesto petendo eleemosynam pro sustentatione fratrum, accipiant tantum quod sibi sponte offertur, nec super viis eleemosynis ullam quovis nomine conventionem faciant, etiam in utilitatem ipsorum conventuum, quemadmodum Pius V. & Gregorius XIII. ex sententia Sacri Congregationis Concilii Tridentini in simili quoad collectionem eleemosynarum ac interventionem hospitium responderunt, ut refert Fagnanus ad cap. Quum vex eo, & de penit. & remis. num. 21. 22. & 23."

29. **Q**uod ait Auctor hic num. 17. tum verb. Eleemosyna num. 32. Ordinarios quoquo modo impeditentes, quominus Religiosi mendicantes quaerent, ipso facto excommunicationem incurrere, absolute verum haud est. Pensa enim ipsa constituitur incip. Sacri: à Sixto IV. favore Ordinum Prædicatorum; & Minorum edita allegata, Ordinarii ut supra impeditentes, interdictionem ingressus ecclesiæ, & suspensionem à regimine, & administratione suarum ecclesiarum, alii vero inferiores excommunicationem incurrunt. Sed nec statim, verum nisi punierint, sunt verba constitutionis §. 8. & persuasio- nes, & inhibitiones, & prædicta revocaverint infra tri- duum postquam desuper requisiti fuerint.

QUIN-

30. **L**iteræ Diocesani pro eleemosynæ quaestuatione non suffragantur in hispania, nisi regius interveniat assensus (1); permitti haud debet quibusvis ecclesiasticis etiam exteris secularibus, regularibusve: peregrinus vero (2), bene quidem sub qualitatibus, regis ordinationibus præscriptis, pœnisque eisdem expressis.

In Indiciis absque Prætorum, Ordinariisque ecclesiasticis licentia, prævia Fiscalium citatione, similis emendatio prohibetur, nec eorum permissus suffragabitur, si eleemosynæ in hanc peninsulam fuerint destinata: nam tunc Supremi earum Consilii perneccesse requiritur (*).

(1) Vide verb. Archiepiscop.

(2) Reg. Sched. 24. Novemb. 1778. Sabed, que por Don Pedro Rodriguez Campomanes, mi primer Fiscal del mi Consejo y Cámara, se representó à éste en el mes de Diciembre del año próximo pasado, se habian FERRAR. BIBLIOTK. TOM. VIII.

introducido en estos reynos, y hallaban en Madrid unos Religiosos extrangeros pidiendo limosna para la redencion ó rescate de otros de su Instituto, que suponian cantivos en Túnez, y reedificacion de dos monasterios, que decian desbaratados por los Turcos; cuyas

nicos, & alta, quæ Gentilitatis speciem præferunt, tunc præsertim mortum corruptelis introducta, illa ipsa tamquam à sanctissimis ecclesiæ institutis abhorrentia omnino fugientes, ad pietatis christianæ studia, & ad orationem attentiores sint, proposita omni Christianarum actionum exercitatione.

Ab istis Dominica diebus primitivis temporibus incipiebant ecclesiastica jejunia, ut habetur in sermone tertiodocimo adscripto Petro Blesensi, quamvis ab aliis alii attributo, ut notat dict. Card. Lambertin. loc. cit. ibi: "Jejunium quadragesimale Regulares cœnobitæ incipiunt à Sexagesima, Græci vero à Sexagesima, Clerici nostri, auctore Thelesphoro, à Quinquagesima. Universus exercitus christianæ militiæ, juvenes, & virgines, senes cum junioribus ab hac quadragesima." Et quod Clerici olim tenerentur incipere jejunia à quinquagesima, habetur expresse ex cap. Statuimus 4. & cap. Denique 6. dirr. 4. Sanctus enim Thelesporus Papa

cuten sin omission, ni tolerancia, mirando principalmente por la enseñanza, alivio y buen tratamiento de los Indios. L. 1. tit. 18. ejusd. Encargamos á los Arzobispos y Obispos de nuestras Indias, que en sus diócesis provean, y den orden como los vecinos y naturales de ellas se puedan enterrar y entierren libremente en las Iglesias ó monasterios que quisieren.

(3) L. 2. ejusd. ibi. Rogamos y encargamos á los Prelados, que cada uno en su diócesis provea como los conventos y herederos de los difuntos que se enterraren, no reciban agravio en los derechos, ni consientan que los Clerigos excedan de lo que justamente pudieren llevar.

(4) L. 6. ejusd. Ind. Mandamos á todas nuestras Justicias de las Indias, que quando los Obispos y Jue-

addidit quadragesimæ septimam hebdomadam, quæ vocatur quinquagesima, textu expresso in cap. Quadragesima 5. dirr. 4. ibi: "Quadragesima sex septimanas habet, cui addidit Thelesphorus Pontifex septimam hebdomadam, & vocatum est hoc tempus quinquagesima." Ast dicta antiqua jejunii observantia fere penes omnes abiit in desuetudinem, ut docet universalis praxis, & solum remansit apud quasdam castigationes, & observatioes Regulares familias; ecclesia tamen ob dictam jejuniarum anticipationem harum trium hebdomadarum nomenclaturam retinuit.

Quando in Dominicis Septuagesimæ, Sexagesimæ & Quinquagesimæ occurrit festum Purificationis B.M.V. in ecclesiis eidem sub alio titulo dicatis, scilicet Annuntiationis &c. missa debet cantari de Dominica tantum, nec facienda est commemoratio Purificationis B. M. V. Sac. Rit. Congreg. 23. August. & 13. Septemb. 1704. in Catanens. & 15. Sept. 1736. in Toletana.

ces eclesiásticos les pidieren el auxilio de nuestra jurisdicción Real, sobre sacar la quarta parte de las mandas que dexáren los difuntos en sus testamentos para fábricas de Iglesia, dotaciones de capillas y fundaciones de capellánias, perpetuamente, ornamentos, libros, retablos, cálices, reparos, y adornos, y otras cosas, no le impartan, pues en estos casos, conforme á derecho, no se les debe.

(5) L. 3. ejusd. Mandamos á los Virreyes, Presidentes, Audiencias y Gobernadores, y rogamos y encargamos á los Prelados, que de las misas, mandas, y legados pios, que los Españoles difuntos en las Indias hubieren ordenado, que se digan ó executen en estos reynos, no consientan que se pida, ni leve quarta parte.

RAPINA.

Vide verb. FURTUM.

RAPTOR, RAPTUS.

Non est hic opus Summario.

Raptor Virginis, & violenter ipsam stuprans non committit delictum exceptum in Bulla Gregor. XIV. incip. Cum alias (nec consequenter exceptum in Bulla Benedicti XIII. incip. Ex quo.) Sic Sac. Congregat. Immunitatis in Theatina 9. Octobr. 1628. lib. primo Decret. Paul. pagin. 108.

Non censetur casus exceptus raptus puellæ, ita ut raptor possit sola Episcopi auctoritate extrahi è domo Canonicali immuni: atamen recurritur ad Sanctissimum pro confessione, & transmissione processus super asserto raptu, & qualitate delinquentis; Et Episcopus informet an, & quomodo possit commodè provideri impostum super Canonica? Sac. Congreg. Immunitat. in Mantuana 8. Decembr. 1703. l. 3. Dec. Vall. p. 540.

Alia vide verb. Impedimenta Matrimonii art. 2. d. n. 103. ad n. 117.

RATIONIS USUS.

Rationis usus circa septennium inchoari solet. Benedicti XIV. tom. 2. const. 28. incip. Postremo mense, §. 32. Et reprobatum sententia Nata, & Bursati, qui requirunt ætatem duodecim annorum. Idem ibidem. Immo quandoque contingit, ut ante septennium quis ratione præditus inveniatur. Idem ibidem.

ntione. S. Congregat. Immunit. In Tortuens. 21. Novemb. 1693. lib. 1. Decret. Vallem. pag. 87.

Non absolvuntur, nisi petita venia, atque delata recognitione corporis delicti. Sacra Congregat. Immunitat. in Hydruntina 29. Decemb. 1625. Ex Regesto Script. veterum pag. 80. in Eugub. 22. Januarii 1673. lib. 1. Decret. Altvitii pag. 763.

Constat, Recognitionem corporis delicti factam fuisse in loco immuni, quando cadaver ab eo fuit extractum de mandato Judicis laici. Sac. Congreg. Immunitat. in Oritana 30. Septemb. 1704. lib. 3. Decret. Vallem. pag. 618.

Et præfatus Judex incurrit excommunicationem, & acta gesta per dict. Judicem concernentia recognitionem corporis delicti nulla sunt, quamvis non præcesserit declaratoria excommunicationis incurse. Sac. Congreg. Immunitat. ibid.

Judex Eccles. non potest de se tribuere licentiam gubernatori, seu curiæ seculari faciendi hujusmodi recognitionem.

Ministri curiæ laicæ, quamvis requisiti ab Abbate ad faciendas recognitiones judiciales in monasterio contra Collegiales collegii Borromæi, excommunicantur. Sac. Congreg. Immunitat. in Papiens. 15. Novemb. 1689. lib. Decret. Marti. pag. 530.

Curia secularis non potest absque facultate Apostolica facere hujusmodi recognitionem in persona exempta, ut in colono partiaro Mense episcopali valnerato. Sac. Congregat. Immunitat. in Fanens. 12. Julii 1689. dirr. lib. pag. 491.

Qui in Sacerdote occiso id egerint, incidunt in censuras. Sac. Cong. Immunit. in Ferenina 3. Julii 1674. lib. Decretal. Altvitii pag. 922.

Recognitionem personalem Regularis offensi degentis in monasterio non est admittendum fieri per curiam secularem; quæ tamen poterit ab eadem curia fieri, mediante persona Medici, Chirurgi, & Testium. Sac. Congreg. Immunitat. in una Burgi S. Sepulcri 13. Novemb. 1629. lib. 2. Decret. Pauluc. pag. 12.

Recognitio cadaveris facta in curia laica, petita, sed non expectata licentia Ordinarii, in domo seculari, ad quam per confratres sodalitati delatum fuerat cadaver in solamen parentum, non lædit Immunitatem. Sac. Cong. in Sutrina 13. Novemb. 1691. lib. Decret. Martelli pagin. 38.

Secus dicendum de recognitione eadem facta à curia laica, dum deferatur à parochia ad sepulcrum. Sac. Congreg. Conc. Immunitat. in Nullius S. Ruffi dirr. die ibid.

Pro simplici recognitione corporis cadaveris Tertiarie extra locum immuni non incurrit excommunicatio. Sac. Cong. Immunitat. in Maceratens. 1. Maii 1677. lib. 2. Decret. Altvitii pag. 1387.

Non obstat de læsione Immunitatis, quando curia laica processit ad recognitionem corporis delicti, habita solum, ut dicitur, Denuntia Barocelli contra laicum ob attentatum furtum in domo laici, quamvis ante dict. recognitionem, & in actu illius fuerit datus pro suspecto ejusdem furti quidam Sacerdos. Sac. Congreg. Immunitat. in una S. Severin. 11. Decemb. 1703. lib. 3. Decret. Valleman. pag. 541.

Ex recognitione corporis cadaveris parochi sepulti in ecclesia parochiali commendæ Religionis Hierosolymitanæ, à qua parochi d. eccles. nominatur, facta auctoritate, & cum interventu Equitû dict. Religionis, non constat de læsione Immunitatis. Sac. Congreg. Immunitat. in Papien. 24. Maii 1701. ibi pag. 354.

Valida est recognitio corporis delicti, facta in domo, & in cadavere persone exemptæ à curia laica, quæ primo impeditur transferri cadaver ad locum immuniem, sed habito præcepto à Ministro ecclesiastico de non impediendo, amplius non obstat, & tunc censuras non incurrit. Sac. Congreg. Immunitat. in Terracinen. 20. Junii 1690. lib. Decret. Martelli pag. 625.

Aliquando cum facultate apostolica Episcopus potest communicare, vel etiam consignare corpus delicti, & etiam acta facta pro recognitione ejusdem. Sac. Con-

gregat. Immunitat. in Fulginatens. 16. Julii 1658. lib. Decret. Rocci pag. 104. in Neperina 30. Octobr. 1694. ibi pag. 154. in Clusina 2. August. 1695. ibi pag. 106. & in Immoles. 30. Novemb. dirr. An. & lib. pag. 231. & alibi.

RECURSUS.

Non est hic opus summario.

Pro incurrendis censuris sufficit recursus ad Judicem laicum contra Jurisdictionem ecclesiasticam. Sac. Congreg. Immunitat. in Clusina 5. Jul. 1639. lib. 3. Decret. Pauluc. pag. 94.

Ob recursus ad hanc Sacram Congregationem Archiepiscopus absteineat à molestiis. Sac. Congreg. Immunitat. in Regien. 14. Decemb. 1600. lib. Decretal. Rocci pagin. 305.

Ob recursus habitum pro bono pacis ad Magistratum secularem, ecclesiastici non incidunt in censuras. Sac. Cong. Immunitat. in Assiens. 12. Septemb. 1673. lib. 1. Decret. Altvitii pag. 830.

Ob recursus ad Judices laicos pro impediendo, ne curia ecclesiastica posset vocare laicos ad comparandum personaliter pro examine, Ordinarius procedat. Sac. Congregat. Immunitat. in Montis Cassini 20. Novemb. 1696. lib. 2. Decret. Vallem. pag. 59.

Contra Superiorem Regularem qui habuit recursus ad Judicem laicum contra confugitum in suo conventu, qui pluries percussit fratrem laicum, unde Judex laicus missit Birruarios in conventum, Archiepiscopus procedat, & quatenus confugitus sit extractus, restituit ecclesiæ sibi benevisæ. Sac. Congreg. Immunitat. in Theanen. 27. Mart. 1685. lib. 3. Decret. Altvitii p. 427.

Religiosi incurrun in censuras, & sunt puniendi ob recursus ad Ministros laicos ad effectum, ut milites hospitarentur in bonis Abbatis Commendatarii. Sac. Congregat. Immunitat. in Dediolan. 7. Octobr. 1631. lib. 2. Decret. Paul. pag. 93.

Qui habuit recursus ad forum laicum contra Clericum, antequam absolvatur, debet renuntiare Judicio intentato in tribunali laico. Sac. Congregat. Immunitat. in Aversana 10. Januar. 1693. lib. 1. Decret. Vallemant pag. 15.

Recurrrens ad Judicem laicum contra Clericos, & obtinens sequestrem super bona donata eisdem Clericis, consulat consentiæ suæ. Sac. Congreg. Immunitat. in Nullius Altamura 1. Septemb. 1693. ibi pag. 72.

Sacerdos, qui auxilio brachii secularis capit possessionem beneficii, incurrit excommunicationem. Sac. Congregat. Immunitat. in Alatrina 29. April. 1704. lib. Decret. Valleman. pag. 576.

Recurrrens ad Ministros Regios contra auctoritatem, seu Jurisdictionem ecclesiasticam, censuris incurrun. S. Congreg. Immunitat. in S. Sever 8. Jul. 1687. lib. Decret. Marti. pag. 131. & 16. Novemb. 1688. ibi p. 380. in Boven. & 18. Mart. 1698. lib. Decret. Valleman. pagin. 142.

Committitur Ordinario, ut procedat contra ecclesiasticum ad censuras, & alias pœnas juxta S. Can. ob recursus habitos ad Judices laicos. Sac. Congregat. Immunitat. in Papien. 24. Julii 1628. lib. 1. Decret. Paul. pag. 101. in Neapolitana 9. Maii 1693. lib. 1. Decret. Valleman. pag. 44.

Item Vicarius Generalis procedat prout de Jure contra Sacerdotem ex causa recursus habiti ad Judicem laicum contra Clericum. Sac. Congreg. Immunitat. in Hydruntina 30. Septemb. 1704. lib. 3. Decret. Vallem. pagin. 618.

Constito de renuntiatione, & revocatione recursus ad potestatem Laicam, & obligatione de se abstinendo à similibus, datur facultas absolvendi censuratum ob ipsos recursus. Sac. Congregat. Immunitat. in Theat. 27. Jun. 1699. lib. 2. Decret. Vallem. pag. 228. in Venetina 2. Sept. dirr. A. & lib. pag. 247. in Cotenina, seu S. Joan-